

VERONIKA MATYSOVÁ

HODINA PSODAVA

ZLO SE SKRÝVÁ MNOHEM BLÍŽ,
NEŽ SI RUNA MYSLÍ

Hodina psodava

Vyšlo také v tištěné verzi

Veronika Matysová

Hodina psodava – e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VERONIKA MATYSOVÁ

HODINA PSODAVA

Copyright © Veronika Matysová, 2022

Obálku navrhl © Emil Křížka, 2022

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2022.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Boris Hokr

Odpovědná korektorka Mgr. Erika Hanáčková

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována
jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky,
bez souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-428-6

ISBN e-knihy 978-80-7546-443-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-444-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-445-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Věnováno členům úžasné komunity
mého projektu Odstartujte svoji knihu,
který pomáhá na svět
i vašim příběhům.*

PROLOG

Silná exploze rozerve přední část slinktrainu. Žena sedící jen o několik sedadel dál pocítí ostrou bolest v hrudi. Vyděšeně hledí k místu, kde byly ještě před pár okamžiky toalety, do kterých vešel její manžel.

Teď tam zeje rozšklebený otvor, z jehož zubatých okrajů stoupá štiplavý dým. Za otvorem prosvítají šedavé skály, jen tu a tam porostlé mechem.

„Glefi! Glefi, ne!“ S hrůzou v očích otočí hlavu a spatří svou dcerku krčící se na vedlejším sedadle; je celá potřísněná tmavohnědou krví. Natáhne ruku a chce se k ní naklonit, ale bolest na prsou prudce zesílí. Šokovaně si uvědomí, že má v hrudi zabodnutou kovovou tyč z konstrukce vozu.

Uchopí ji oběma rukama a pokouší se ji vytáhnout. Stejně tak by se mohla snažit vyndat si vlastníma rukama vnitřnosti. Zoufale vykřikne a tyč pusť. Pohlédne na své dlaně – jsou od krve. V hrudi jí palčivě tepe.

Pocítí záchvat paniky. Dýchá stále rychleji. Tohle ne. Tohle prosím ne.

Tyč zabodnutá v těle pálí, jako když kdysi cejchovali uprchlé *friky*. Žena znovu přidušeně zaštěná, ale uvědomuje si, že by neměla děsit svoji dceru víc, než už se stalo.

Pochopí, že krev na dívence je její vlastní, prýstící z rány v hrudi. Znovu se pokusí naklonit k dítěti, ale tyč jí znemožňuje pohyb. Je doslova připíchnutá jako ripous na špendlíku.

Dívěnka vydá táhlé, tiché zakvilení, zvedne své mandlově hnědé oči k matce a natáhne k ní ruce. Ženu rozbolí srdce.

Vtom uslyší hlasité výkřiky v arhenštině. Zezadu proudí do slinktrainu arhenští vojáci. *Frikové*. Pošupují vpřed a pročešáva-

jí sekci za sekci, sedadlo za sedadlem. Dupají v těžkých botách a křičí v obecné fromorštině: *Jsou tu děti? Kde máte děti?*

Slyší křik a výstřely.

Spouštu výstřelů.

S narůstající panikou si uvědomí, že její dcera je jediné dítě na palubě.

Vzdušný prostor mezi Rynanem a okolními zeměmi zůstává uzavřený, nedávno ale otevřeli pozemní komunikace se severním Yyinolem.

Většina Rynanů považovala přeshraniční dopravu za příliš nebezpečnou na to, aby s sebou brali děti. Ona ale chtěla znovu vidět zemi, odkud pocházela, a přála si, aby dcera konečně poznala prarodiče tvář v tvář, nejen přes věčně vypadávající vitron...

Hlasy jsou stále blíž. Už jsou v prostředku slinktrainu a znějí stále hrozivěji.

I když netuší proč, připadá jí, že arhenští vojáci hledají právě její malou. Nebo že by hledali jakékoli děti? Myšlenky jí víří.

Její dceru nedošťanou!

Dívka se krčí vedle ní s děsem v očích.

S obrovským sebezapřením žena uchopí tyč oběma rukama a ze všech sil zabere. Zkrvavené ruce na hladkém kovu prokluzují. Sáhne si pravou rukou do kapsy a vytáhne šátek. Obalí jím tyč těsně u těla a stiskne zuby.

Vydere se z ní přímo zvířecí výkřik, ale tyč je z těla venku. Zhnuseně ji odmrští do uličky; dopadne na zem s hlasitým brinknutím.

Z hrudi se jí proudem řine hnědá krev. Žena si na ránu tiskne šátek, který je okamžitě mokrý. S námahou se skloní ze sedadla a pokusí se odklopit podlahovou schránku na zavazadla. Je těžká jako tisíc závaží.

Motá se jí hlava a před očima se jí dělají různobarevné mžítky. Doufá, že neztratí vědomí, než bude dítě v bezpečí.

Chvilí lomcuje páčkou na poklopu, než konečně povolí a víko se s tichým zasyčením odklopí. Žena se zaštnáním vytáhne ze-

vnitř cestovní tašku a hodí ji na sedadlo z druhé strany, kde předtím seděl... Ne, na to teď nesmí myslet.

Arhenští vojáci už jsou za poslední přepážkou, oddělující je od jejich sekce.

Žena se otočí k dívence, dá si prst před rty a zasípá: „Zalez dovnitř, prosím, zlatíčko. Maminka si pak pro tebe přijde. Teď ale musíš být úplně zticha. Dokud jsou tady ti zlí lidé, ani hlásku. Rozumíš?“

Dívanka kývne, sklouzne ze sedadla a beze slova se položí do zavazadlového prostoru. Skrčí se, přitáhne si nohy k sobě, obejmě je rukama a svýma mandlovýma očima s důvěrou hledí na matku.

Krvácející žena si z posledních sil štrhne z krku přívěsek složený z různě velkých korálek v odstínech bílé, od perleťové přes nažloutlé, namodralé i našedlé, a podá jej dívence, která ho sevře v dlani.

Zavře poklop a sesune se na sedadle. Vydechne úlevou. Cítí, jak se jí zpomaluje dech. Je obklopená Rynany i Yyinolci, mrtvými, položivými i umírajícími.

Těžké kroky už jsou u ní. Jeden z Arhenů křičí: „To děcko tu musí někde být!“

Vtom uslyší zasyčení a veškerý prostor zaplní narůžovělý plyn. Napůl přivřenými víčky sleduje, jak arhenští vojáci padají k zemi jako loutky, a pak už i ona vydechne naposledy.

- „*NECHALI SI TU HOLKU proklouznout mezi prsty!*“
- „*Nemohli tušit, že se jim tam připlete ta mnak patrola! Měli být všichni odvolaní k Dranskému průsmyku, o to jsme se postarali!*“
- „*Zjevně ne důsledně. Najděte tu holku! Nepromarníme úsilí osmi generací!*“
- „*Jiště, arhání.*“

ČÁST
PRVNÍ

1. KAPITOLA

„Runo! Runo, dokázali jsme to!“

Z Rorika sálalo nadšení. Dokázali uniknout z Arhenu a vletět do zóny separace. Runa vyskočila ze sedadla a ze všech sil ho stiskla v náručí. Postupně k nim přiběhli i ostatní a všichni se sevřeli v jednom velikém objetí. Vznášedlo bezpečně řídil autopilot a oni si konečně mohli trochu vydechnout.

Runa se zadívala ven a pocítila obrovskou radost, že už budou brzy doma. Představovala si kvetoucí zahrady Dar-rinu a ulice lemované košatými stromy.

Přemáhalo ji dojetí. Byli pryč tak strašně dlouho! Schválně, jestli ji ještě někdo pozná? Unesli ji jako dítě, a teď už je dospělá. V Arhenu už by skončila upálená na hranici. Při té představě se otrásla a raději podobné myšlenky potlačila.

Přetáhla si arhenskou masku přes hlavu a konečně volně vydechla. Sice si zvykla mít ji stále na obličejí, ale byla ráda, že už je po všem. Sundala si i arhenské rukavice a obojí si nacpala do kapes.

Přejela si rukou po bezvlasé hlavě a zadívala se na ostatní. Arhenští věznitelé je všechny oštříhali dohola (jen ona sama o to musela požádat, protože jí naopak vlasy nechali jako připomenutí maximální potupy). Potrvá to dlouho, než zase začnou vypadat jako opravdoví Rynané.

Vybavila si, jak nejmenší z nich – Lulitu – odváděli pryč z Velké síně ještě s hlavou plnou tmavých copánků. Věděla, že se pak kvůli tomu začala pomočovat a pořád si cucala palec, i když už nebyla malá. Když ji Runa poprvé od únosu dokázala kontaktovat, Lula se jí svěřila, že ji za to v Arhenu nemilosrdně tloukli a nechávali

ji spát na pokálené matraci, plivali na ni a nadávali jí do *rynanské špíny*.

Runa se otřásla. Zpočátku jí tam nadávali úplně stejně. *Mnak*. To nejhorší slovo, jímž lze Rynana v Arhenu počašťovat.

Sáhla do plátěného vaku, který od svého útěku tahala všude s sebou, a vytáhla paruku, kterou jí kdysi dávno opatřil slizký Henin. Připadalo jí trochu nespravedlivé, že ostatní dívky tento luxus nemají, ale teď nebyl čas o tom přemýšlet. Věděla, že až přiletí do Rynanu, bude vzbuzovat menší podezření.

Po zádech se jí rozlily rudohnědé vlasy.

„Vypadáš skoro jako předtím,“ usmál se Rorik. Přešel si po krátkém tmavém ježečku, který mu za dobu pobytu v podzemní klubovně na hlavě vyrašil, a přes tvář mu přelétl štín.

Runa věděla, na co pomyslel. Ori tu teď mohl být s nimi, kdyby nebyl tak šatečný a nezaplatil za to životem. Přitáhla si ho k sobě a přitiskla mu čelo na čelo: „Byl by bez Honaha nešťastný,“ pokusila se ho utěšit. „Víš, že váhal, jestli má s námi vůbec letět.“

Vtom se ozvala silná rána a celé vznášedlo se otřásl. „Na místa!“ křikla Runa. „Připoutejte se, hned!“

Poslechli okamžitě a Runa přepnula na vizuální panel dění za vznášedlem. Řítily se za nimi arhenská bojová hlídka, která okamžitě spustila palbu.

„Přidej!“ vykřikla na autopilota, a pak si uvědomila, že tomu stroj nemusí rozumět, a tak se rychle opravila: „Zvyš rychlost na maximum!“

„*Rychlost na maximum*,“ potvrdil lodní automat.

Nefrinské vznášedlo se však rychle stávalo stále neovladatelnějším. Runa ucítila, jak kolem nich proletěla nepřátelská střela – jen to zasvištělo. A další.

Začínala propadat panice; dětmi házelo ze strany na stranu navzdory tomu, že byly připoutané. Snažila se vypnout autopilota, aby mohla lépe manévrovat, ale nedařilo se jí to. Útočící hlídková loď na ně střílela dál a stále častěji se jí dařilo je i zasahovat.

Pak vybuchl jeden z kontrolních panelů. Střepiny jí rozsekly tvář a pořezaly ji na předloktí. Z rány se vyřinula tmavohnědá krev, která stékala na řídicí páky.

Nevěnovala tomu pozornost a vysílala volání o pomoc v nouzi.

Vznášedlo se už téměř nedalo kontrolovat, k hranicím Rynanu ale zbýval ještě notný kus cesty. Runa si nikdy neuvědomila, jak je tento prostor nikoho rozlehlý.

Začala se smířovat s tím, že selže, že to nezvládnou. Nedořadou se z dosahu útočící lodi, ta jejich vznášedlo zničí a oni se zřítí k zemi. Ale po tom všem... Přece to nemůže skončit takhle?

Zasáhla je další střela, rozprskl se i hlavní kontrolní panel a velká střepina zasáhla Rorika doprostřed čela. Zkrvavený se svezl na sedadle na stranu a z otevřené rány na hlavě se mu řinula tmavohnědá krev.

Runa s výkřikem odepnula svůj pás, vyskočila ze sedadla a sklonila se němu. Zatrásla jím: „Roriku, no tak, Roriku!“ Ale chlapec se nehýbal. Sáhla mu na krk – na ruku jí přitom stékala horká krev – a necítila nic. Vydala téměř zvířecí výkřik a přikryla chlapcovo tělo svým.

Už se chystala všechno vzdát, když za sebou uslyšela: „Runo, Runo, podívej! Mají rynanské barvy!“

■ ■ ■

Nara La-rin se ve snu ocitla na náměstí, kde se právě konal trh. Arhenští prodavači tam nabízeli káš, nefrinští čerstvé maspu-chy nachytané dnes brzy ráno v hlubinách Nefárských přehrad a ryanští nejrůznější pochoutky z grinolií. Ale co tam dělají Arheni? Nechápala. Kdo je tam pustil? Hlídky, vyžehňte je od-sud, než...

„Velitelko, omlouvám se, že vás budím, ale je to naléhavé,“ ozval se dutý kovový hlas z vitronu na polštáři vedle její hlavy a vytrhl ji ze sna. Obvykle nechávala vitron na nočním štolku vedle postele. Musela usnout, když lištovala zprávami o posledním vývoji v N'Moru, který byl krátce před kapitulací. Arheni tlačili na

jeho připojení k Arhenské říši při zachování většiny autonomních práv a samozřejmě za podmínky udržení tamní trvalé vojenské posádky.

„Poslouchám,“ zamumlala rozespale.

Spočinula pohledem na jediném obraze na zdi, starožitné rytině znázorňující Dar-rin kdysi dávno před okupací, jehož středem se táhla dlouhá trhlina spleená průhlednou páskou. Právě tam se ve snu ocitla. Hlavní náměští se hemžilo různými národnostmi, včetně Arhenů. To už bylo dnes nemyslitelné.

„Co se děje?“

Pohlédla na hodiny a zjistila, že je hluboká noc. Musí jít o něco vážného. Jinak by ji nebudili. Prudce se posadila na posteli a snažila se probrat.

„Zachytili jsme nouzové volání ze zóny separace,“ odpověděl skrz kovové mluvítko Lodran, její zástupce, pobočník a pravá i levá ruka zároveň. „Přichází z nefrinského vznášedla. Řítí se sem od arhenských hranic obrovskou rychlostí. Snažili jsme se je kontaktovat, ale nereagují. Myslím, že mají zničené komunikační zařízení. Pronásleduje ho arhenská pohraniční hlídka a podle všeho je brzy dostane. Měli bychom jim jít na pomoc.“

„Připravte Pé dvojku ke startu a zavolejte Verenu, můžou mít raněné. Hned jsem tam.“

Nara vyskočila z postele a přes přiléhavý béžový trikot, ve kterém spala, si natáhla šedou uniformu – kalhoty i vrchní díl. Zběžně pohlédla do zrcadla a prohrábla si husté hnědé vlasy, než sáhla na poličku před ním, otočila si je kolem dlaně a ukáznila je jednoduchou černou sponou, aby jí nepřekážely. Ničím dalším se nezdržovala, popadla vitron a spěchala do odletové haly.

Lodran už tam čekal. Vrchní technik Buron dokončoval přípravy vznášedla na odlet a právě přibíhala i doktorka Verena, také vytržená ze spánku. „Co se stalo?“ volala už od vchodu.

„Dozvíš se cestou, nasedej,“ ukázala Nara na vznášedlo.

„Hotovo?“ zeptala se Burona, který kývl a uštopil stranou, aby nechal trojici nastoupit.

Nara usedla k řízení, Lodran se připoutal vedle ní a lékařka zaujala místo na sedadle za nimi. Sotva zacvakla bezpečnostní pojistku, vznášedlo se rozjelo po ranveji k letové bráně, kterou Buron právě otevíral.

Lodran mezitím zapnul letový komunikátor, na němž stále dokola běželo automatické volání o pomoc z nefrinského letounu, který byl na radarech blíž a blíž. Měl výrazně žlutou barvu a na několika místech byl ohořelý.

Vtom kolem nich prosvištěla střela a ocitli se pod palbou arhenské hlídky. Opětovali útok, a když byli v dostatečné blízkosti nefrinského vznášedla, přikázala Nara: „Otevřete nákladový prostor!“

Natočili se k nefrinskému vznášedlu zezadu a doufali, že i bez komunikačního zařízení pochopí, že mají vletět dovnitř.

■ ■ ■

„Runo, Runo, podívej, mají rynanské barvy,“ slyšela Runa Morenino naléhavé volání.

Odtrhla se od nehybného Rorika, otřela si krvácející tvář hrbelem pravé ruky a vzhledla. Před sebou viděla rynanské bojové vznášedlo s otevřeným nákladovým prostorem. Vzápětí pochopila, že je vyzývají, aby vmanévrovali dovnitř.

Na to ale musí vypnout autopilota! Je naprogramovaný, aby se vyhnul jiným lodím. Musí ho za každou cenu přepnout na manuál.

Oba kontrolní panely byly nenávratně ztracené, snažila se ale pospojovat dráty tak, aby odpojila automatické řízení a převedla kontrolu do řídicí páky, která ještě zůstala funkční. Prsty se jí klepaly a za jeden drát škubla víc, než chtěla. Ozvalo se ostré zapras-kání a zasypala ji sprška jisker, od kterých Moreně chytila košile.

Dívěnka okamžitě vzplála a začala křičet. Zmítala sebou, jak se snažila vyprostit z bezpečnostního pásu.

„Surio! Rufe! Hod'te přes ni tu plachtu!“ ukázala na panel ve zdi s hasicí plachtou a dál se snažila spojit dráty, aby převzala kontrolu nad lodí.

Na chvíli se zvedla z dřepu a vyhlédla oknem. Rynanská záchranná loď se rychle blížila. Jestli včas nevyřadí autopilota, jejich vznášedlo ji mine a během pár okamžiků půjdou k zemi. Pokud ho vyřadí, ale nedokáže přepnout řízení do řídicí páky, tak do té lodi narazí, jestli oni včas nepochopí, co se děje, a neuhnou. Pak půjdou k zemi společně.

Ruf a Suria se snažili otevřít panel s hasicí plachtou, ale byla vzpříčená a nedařilo se jim to. Za nimi se krčila nejmladší Lulita, v očích paniku.

„Rozsekej to!“ křikla Runa a ukázala na sekyrku ve zdi. Ruf ji vytrhl a začal zběsile mlátit do panelu, ze kterého pak vyškubl plachtu a hodil ji na vřešticí Morenu.

„*Autopilot vypnut*,“ oznámil kovový hlas konečně. Vnitřní komunikátor byl zjevně ještě v provozu. Vtom Runa ucítla, že prudce ztrácí výšku.

„Rufe, sedni si k tomu!“ vykřikla a ukázala na řadicí páku. „Chytni ji a tlač. Jakmile ucítíš protitlak, štrhni ji prudce k sobě.“

„Já ale nikdy loď neřídil,“ namítl chlapec. Runa se zatvářila dostatečně hrozivě, takže ji poslechl a páku chytil.

„*Varování. Nebezpečné klesání. Zapněte autopilota.*“

„Ty mlč!“ obořila se Runa na stroj a nadále zběsile přepojovala drátky. Konečně uslyšela, co potřebovala: „*Přepnuto na manuál.*“

Jo! Mávla pěstí do vzduchu.

Vtom ale uslyšela další výkřik a spatřila Rufa, jak si drží popálenou ruku a zděšeně couvá dozadu do lodi. Kolem řadicí páky šlehal plameny.

■ ■ ■

„Velitelko, ta loď je neovladatelná,“ hlásil Lodran. „Právě úplně ztratili řízení. Začínají ztrácet výšku. Jestli něco neuděláme teď, je konec.“

„Zaberte na zpětný chod,“ nařídila Nara. Lodran pochopil. Začal Pé dvojkou couvat přímo na malé nefrinské vznášedlo, jako když se velryba snaží spolknout malou ryбку.

„Jsou moc nízko,“ pronesl Lodran. „V tomhle úhlu je nenabere...“

■ ■ ■

Runa zděšeně hleděla na plačícího Rufa, hořící řadicí páku a pak přes přední sklo na rynanskou loď. Zdála se najednou mnohem větší... A vtom jí došlo, že se k nim blíží pozadu – aby je nabrala do nákladového prostoru. Jenže oni ztráceli výšku příliš rychle.

Jako by se čas kolem ní zpomalil. Otočila se a pohlédla na naříkající Morenu zabalenou do hasící plachty. Plameny na ní již byly uhašené a ona se do ní jen plačky choulila.

Runa k ní přiskočila, štrhla ji z ní a řekla: „Promiň, potřebuju to!“ A ještě houkla na Suriu, která sama měla na krajíčku: „Sedni si k ní!“

Mladší dívka se opatrně sesunula na zem vedle popálené Moreny, z druhé strany si přisedla Lulita a všechny tři sledovaly Runu, která si obalila obě ruce plachtou a rychle postupovala k řadicí páce. Plameny už zachvátily i sedadlo vedle ní.

Sevřela páku rukama obalenýma plachtou. I přes ni cítila ten žár a uvědomovala si, že malé plamínky přeskočily na její košili, která začíná hořet. Přesto se jí podařilo zabrat a ze všech sil páku přitáhnout k sobě.

Stalo se to pár okamžiků před tím, než se ocitli doslova tváří v tvář rynanské lodi, která se nyní zdála obrovská. Pohltila je jako krokal pudorodku. Nepouštěla páku, dokud neucítila, že je sevřela hydraulika hostitelské lodi a že bezpečně dosedli v jejím nitru.

■ ■ ■

„Jsou uvnitř,“ hlásil Lodran.

„Natáčím nás do bojového postavení,“ oznámila Nara.

Rychlým manévrem loď přetočila a postavila se čelem k útočící arhenské hlídce.

„Okamžitě zaštvavte útok a opusťte zónu separace!“ oslovila Nara útočící vznášedlo velitelským tónem. „Naše posily už jsou na cestě.“

Nacházeli se už došť blízko rýnanských hranic a arhenská hlídka zjevně vyhodnotila další pronásledování jako příliš riskantní. Obrátila letoun a zamířila zpět, odkud přiletěla.

Teď bylo načase zjišťit, koho si to vlastně vtáhli na palubu.

2. KAPITOLA

Nara zabušila na dveře téměř zničeného nefrinského vznášedla. Se zasyčením se otevřely. Strčila do nich, aby to urychlila, a vešla dovnitř, v těsném závěsu s doktorkou Verenou a svým pobočníkem Lodranem.

Spatřili mladou ženu s dlouhými rusohnědými vlasy a pět ryananských dětí různého věku. Všechny měly skoro holé hlavy, jenom s velmi jemným porostem. Na Rynany to bylo něco nezvyklého.

Jedna dívka byla ošklivě popálená, seděla na zemi a brečela, vedle ní seděly dvě další. Kousek od nich ležel nehybně na zemi dospívající chlapec a u zdi se krčil o něco mladší hoch, který si k sobě tiskl popálenou ruku.

Nara se sklonila nad chlapcem ležícím v kaluži tmavohnědé krve, sáhla mu na krk a s pohledem na Verenu zavrtěla hlavou.

Verena ohledala Moreniny popáleniny, vytáhla z lékárničky speciální mašť, natřela jí zasažená místa a přiložila gázové polštářky s obvazy.

Když byla Morena ošetřená, chtěla doktorka ošetřit popálenou mladou ženu. Ta ale zaprosila: „Nejdřív děti, já můžu počkat!“

„Ty jsi na tom nejhůř, máš tržnou ránu a silně krvácíš,“ pronesla doktorka a snažila se jí vzít za zraněnou ruku. Zraněná se jí ale vyškubla: „Prosím, pošťarejte se nejdřív o ně! Suria se uhodila do hlavy, když to lodí šklublo na stranu, mohla by mít otřes mozku...“

„Už jsem to prověřila,“ pronesla Verena trpělivě. „Vím, co dělám, opravdu. Na Suriu se podívá velitelka...“

Nara přikývla a přiklekla k mladší z dívek. Pak se zadívala na Runu a zeptala se: „Jak se jmenuješ?“

„Runa Tor-ran,“ odpověděla.

Když uslyšela to jméno, Nara prudce zvedla zrak a pozorně si ji prohlédla.

■ ■ ■

„Neboj se, děti budou v pořádku,“ pronesla ta žena, kterou lékařka označila za velitelku.

Runa se na ni upřeně zadívala. Před sebou měla ženu starší než ona sama, ale přesto dost mladou na to, že tam měla velení. Měla kaštanově hnědé oči, tmavé vlasy sepnuté sponou a pevné tělo, které obepínala uniforma rynanské armády. Měla nízko posazený hlas a pronikavý pohled, pod kterým se Runa konečně podvolila lékařčině vyšetření.

„Bojím se o ně,“ pronesla vyčerpaně.

Doktorka jí začala ošetřovat roztrženou ruku, popáleniny na dlaních i rozseknutou tvář.

Runa to útrpně snášela, nespouštěla ale zrak z velitelky, která se mezitím sklonila k naříkající Moreně a utěšovala ji.

Všimla si přitom tradičního náramku, který velitelka měla kolem levého zápěstí. Na medailonku byl vyobrazený psodav. Nikoli však v typické útočné pozici, ale ležící a vyhřívající se na slunci.

Sehnula se a sáhla si do ponožky, aby si mohla konečně zase připnout ten svůj.

Jenže náramek tam nebyl. Celou dobu jej dokázala chránit a teď ho ztratila na útěku? Proti její vůli jí vhrkly slzy do očí.

„Budete v pořádku,“ pronesl muž v šedé uniformě, který si zjevně mylně vyložil její slzy.

Runa přikývla a mlčky k němu obrátila zrak. Uvědomila si, že pohledem spočinul na jejích očích.

„To jsou čočky,“ vysvětlila, když jí došlo, proč se tváří tak zaraženě.

Při útěku si strhla arhenskou masku i rukavice, čočky si ale nechala. Nebylo kdy je bezpečně uložit.

Věděla, že s nimi vypadá divně. Rynané mají oči v různých odstínech hnědé. Šedé oči mají Arheni. Kromě toho neměla řasy. Ale teď nebyl čas na vysvětlování.

„Kde jste vzali tuhle loď?“ zeptala se lékařka.

„To je dlouhý příběh...“ pronesla Runa. Stříbrnou krev už nikdy ze svých rukou nesmyje. Přesto však nelitovala. Když byli všichni na palubě, bylo jasné, že musejí co nejrychleji opustit Arhen. Řítili se vzduchem směrem k zóně separace, která dříve také bývala rynanským územím, a Runa se modlila k Orunovi i všem jeho nebeským druhům, ať jim pro jednu opravdu pomohou.

„Jak jste se tam vůbec dostali? Proč vás pronásledovali?“ zajímalo Naru, která odvrátila pozornost od Moreny zpátky k Runě.

„Utikli jsme z arhenského zajetí.“

Po tom prohlášení následovalo chvíli zaražené ticho.

Pak Nara ohromeně pronesla: „Vy jste děti bývalých odbojových vůdců, které kdysi zmizely beze stopy... Teď mi došlo, odkud znám tvoje jméno.“

„Runa nás zachránila,“ promluvil poprvé Ruf. „Teď už nás nikdo nebude tlouct a nadávat nám *rynanská špíno*.“

Nara se na Runu zadívala pozorněji. „Mysleli jsme, že jste všichni mrtví... Pravděpodobnost, že přežijete, byla prakticky nulová. Jak jste...“

To už ale doletěli k rynanské pohraniční vojenské základně Irdeng a její pozornost si vyžádal přistávací manévr.

■ ■ ■

Nara kontaktovala operační středisko a vyzvala je, aby otevřeli letovou bránu. Středisko potvrdilo, že otevírají, nic se však nedělo.

„Burone!“ štěkla Nara do vitronu. „Co je s tím krámem?“

„Už to zas nejde otevřít, velitelko! Omlouvám se, ale pracujeme na tom!“

„*Saeng, angak*,“ zaklela Nara v starorynanštině a praštila pěstí do ovládací desky, až přístroje zadrnčely. „Musí se to rozbít zrovna teď?“

„No tak, velitelko, to jsou silná slova,“ podotkl Buron z vitronu a Nara si uvědomila, že ho nechala zapnutý. Naštvaně stiskla tlačítko *vypnout*, ale ještě před tím štekla: „Okamžitě to tam zprovozněte.“

Dosedli na plošinu před uzavřenou branou a Nara s Lodranem vyběhli ven. Lékařka zůstala uvnitř se zachráněnými.

Runa popošla ke dveřím a sledovala, jak velitelka otevřela desku na vestavěném panelu ve vysoké zdi a pohlížela do změti kovových destiček, spojů a drátů.

Chvilí mlčky sledovala jejich marné pokusy a pak sestoupila z rampy a nadhodila: „Zkuste rozpojit ten horní kabel přivádějící elektřinu, přeměřovat ho ke spouštěcímu mechanismu přes hydraulický kanál a pak šknout, než to zacvakne.“

„Cože?“ řekla Nara a zvedla k ní zrak.

„Můžu?“ nabídla se Runa.

Nara váhavě uštopila. Runa rychle přehodila dráty a šknula tím, který vedl přes ostatní. Ozvalo se zasyčení a vchod se začal otevírat.

„Arhenská technologie tohle dělá často,“ pronesla Runa na vysvětlenou. „Obzvlášť takhle zaštaralá.“

„Jak to, že se v tom tak vyznáš?“ zaujalo Lodrana.

„Pracovala jsem v arhenském doku. Opravovala jsem kdeco. Ale není tohle *rynanská* vojenská základna?“ zeptala se.

Otázka to byla spíše řečnická. Stáli před velkou cedulí, oznamující, že se nacházejí v *rynanském* vojenském prostoru, kam je přístup civilistům přísně zakázán.

„Irdeng nebyl vždycky vojenskou základnou,“ řekla Nara. „Původně sloužil jako obchodní středisko. Když byl ještě mezi Rynanem a Arhenem mír, čile se tu obchodovalo. Tuhle základnu postavili arhenští investoři jako obchodní centrum. Když vypukla válka, přebudovali to na vojenskou základnu. Teprve nedávno, když se podařilo osvobodit tuhle část Rynanu od arhenské okupace, jsme to převzali my, protože má dobrou polohu blízko hranic. Pořád tu ale něco nefunguje.“

„Arhenská technologie je nekompatibilní s rynanskou,“ podotkl Lodran, který s tím také často bojoval.

„Dobrá práce, velitelko,“ pronesl vrchní technik Buron, když se po Runině zásahu brána otevřela.

„To tady Runa,“ řekla Nara a ukázala na ni.

„A to je kdo?“ zeptal se se zvědavým pohledem na Runu.

„Jsem Runa Tor-Ran,“ pronesla Runa a natáhla k němu ruku. I on vypadal, že mu je její jméno povědomé. Byl to vytáhlý hubený Rynan, natolik pyšný na svůj původ, že měl rodový znak gridlyho stojícího na zadních nejen na náramku, ale i na náhrdelníku. Dlouhé kaštanové vlasy nosil sepnuté sponou s tímtéž znakem, aby mu nebránily při práci.

„Patrně zachránila tyhle děti z arhenského otroctví,“ řekl Lodran a ukázal na skupinu dětí, které lékařka právě vyváděla z nefrinského vznášedla ven. V náruči přitom nesla tělo mrtvého Rorika.

Patrně, pomyslela si Runa, ale nahlas neřekla nic. Při pohledu na Rorika musela odvrátit pohled. Pocítila tlak až v krku a nechtěla tomu teď podléhat.

„Koukejte s tím něco udělat!“ řekla Nara opět velitelským tónem, po kterém se srovnal do pozoru nejen Buron, ale i několik jeho techniků, kteří stáli v pozadí a sledovali konverzaci. „Není možné, aby to takhle nefungovalo. Kdybychom tu arhenskou patrolu neseřásli, měli bychom skutečně problém.“

„Rád bych, ale nemám lidi,“ bránil se Buron.

„Žádné výmluvy!“ utřala ho. „Zařte s tím dovnitř a zjištěte, jestli z té nefrinské lodi něco zbylo. My zatím vezmeme všechny na ošetřovnu.“

■ ■ ■

Doprovázel je i jeden z techniků, který převzal Rorikovo tělo od doktorky Vereny a uzavíral teď jejich procesí.

Procházeli základnou a Runa si prohlížela nepořádně udělané rozvody v odkrytých panelech. Zároveň po očku sledovala Naru, která zástup vedla.

Když dorazili k ošetrovně, velitelka si nepřítomně rozeplula sponu a nechala klesnout těžké husté vlasy na záda. Vtom zachytila Runin pohled a na jinak nepřístupné tváři jí rozkvetl úsměv. „Bolí mě z toho hlava. Neměla jsem čas se upravit. Vytáhli jste mě z postele.“

Runa pocítila osten viny, ale Nara dodala: „Nemyslím to jako výčitku.“

To už lékařka odemkla dveře do ošetrovny. Nejprve nechala vejít technika s Rorikovým tělem, které uložil na ošetrovací lehátko podle jejích pokynů, a pak všechny zavedla dozadu do lůžkové části.

Řekla jim, ať se ubytují, a ukázala jim, kde je umývárna.

„Odpočiňte si a pak nám na štábu povíš, co se přesně stalo,“ řekla Nara, která to sledovala ode dveří. „Vidím, jak jste všichni vyčerpaní.“

Runa přikývla.

K doktorce se připojily dvě zdravotní sestry z ošetrovny a postupně pomohly všechny děti umýt a převléct. Na vojenské základně děti nebyly, a tak nebylo snadné sehnat pro ně oblečení. Došaly proto obyčejná béžová trika, která sloužila jako pyžama, a mezitím jedna z ošetrovatelek roztřídila jejich oblečení na pouze znečištěné krví a na to, které mohli rovnou vyhodit, protože bylo roztrhané nebo ohořelé. Mezitím vyslali jednoho ze zaměstnanců základny domů, aby přivezl oblečení vhodné pro děti. Runě Nara vyžádala kombinézu techniků, jakou nosil i Buron.

■ ■ ■

Runa odešla do sprchy, umyla se a převlékla. Kombinéza jí skvěle padla, a navíc byla z příjemné látky. Když se vrátila, zamrzelo ji, že tam Nara už není.

„Velitelka je pryč?“ zeptala se, i když to bylo zjevné.

„Šla se ještě trochu vyspat,“ řekla lékařka.

Runa špatně skrývala zklamání.

„Ty bys měla taky,“ dodala lékařka. „Už se vám nese něco k jídlu, pak si můžete lehnout a odpočinout si po tom, co jste prodělali.“

Runa znovu přikývla. Požádala ještě o pouzdro s roztokem na kontaktní čočky. Lékařka sledovala, jak si je vyndává z očí, a pronesla: „Jsem zvědavá, až nám budeš vyprávět, jak jsi k tomu přišla a proč.“

Runa přikývla, i když se jí do toho nijak zvlášť nechtělo. Představa, že to někomu vypráví, jí naháněla husí kůže. Byla ráda, že ten nepříjemný úkol může prozatím odložit.

Když se najedli, děti postupně ulehly na lůžka. Lulita chytila Runu za ruku a zaprosila: „Povíš nám pohádku?“

Žila byla jedna princezna, které nepřátelská nálož zabila mámu, tátu i všechny sourozence. Princezna se přidala k povstalcům a svorně pak bojovali proti nepřátelům, dokud nezemřeli... Tak nějak by mohly znít pohádky pro osiřelé děti rynanských odbojářů, vybavila se Runě Joruovaova slova, krátce před tím, než...

Otrásla se a silou vůle tu vzpomínku zaplašila.

Sedla si na kraj Lulitiny postele a řekla: „Já si pohádky moc nepamatuju. Ale povím vám něco lepšího. Doktorka Verena říkala, že už hledají naše rodiče nebo příbuzné. Už brzy si pro nás někdo přijede a vezme nás domů!“

Lulita radošití zatleskala a Runa se nad ní sklonila a dala jí pusu na čelo. „Teď už spěte. Máme toho hodně za sebou.“

Chvilí seděla na kraji Lulitiny postele a sledovala, jak dívka zavřela oči a rychle upadla do neklidného spánku. Ostatní se vrtěli na svých postelích a Ruf cosi mumlal ze sna, ale neprobudil se. Runa je chvilí pozorovala a pak otočila hlavu a pohlédla na lůžko v přední části ošetřovny, kam uložili Rorikovo tělo.

Už tam nebylo. Pocítila opět něco těžkého v krku, ale odmítla se poddat bolesti.

Rorik si toho tolik prodělal, jen aby zemřel těsně před dosažením cíle. *Život není spravedlivý*, pomyslela si, nikoli poprvé.

Spát se jí nechtělo. Byla sice vyčerpaná z cesty, zároveň ji ale stále zaplavoval adrenalin. Ujistila se, že všichni opravdu spí, po-

tichu vstala z Lulitina lůžka a vyšla z ošetřovny. Stiskla tlačítko u dveří a ty se neslyšně otevřely do stran.

Najednou si uvědomila, že ví, kam má namířeno. V hlavě jí pořád vrtal ten chybně propojený panel ve zdi. Vybavila si, kudy šli, když ho míjeli. Po několika špatných odbočkách ho našla. Chodby na Irdengu vypadaly, alespoň podle ní, všechny skoro stejně. To znala z Arhenu. Věděla, že mají rádi uniformitu. Byla z jejich pohledu „čistší“.

Konečně ho objevila. Prohlédla si to zblízka a zavrtěla hlavou nad tím, kdo to mohl takhle spojit. Nejprve se přesvědčila, jestli nejsou připojeny žádné kritické systémy – a nezdálo se jí, že by byly. Začala jeden drátek po druhém odpojovat a přesouvat do jiných drážek. Vnitřek panelu byl začouzený. Vyhrnula si rukávy – trochu ucukla, když se dotkla tekutého obvazu na rozříznuté paži, ale nevěnovala tomu více pozornosti, než bylo třeba, a pokračovala v práci.

Kolem prošlo několik lidí z noční směny, ale nikdo se nad její přítomností nepozastavil. Měla kombinézu technika základny a na hlavě kapuci a všichni ji považovali za jednoho ze zaměstnanců. Vyhovovalo jí to. Mohla pozorovat dění a sama být víceméně nepozorována.

Přistihla se při myšlence, že si přeje, aby tudy prošla Nara a mohla si s ní zase chvíli povídat. Jenže ta šla spát.

Místo Nary se tam objevil Buron, šéf techniků, a to ve chvíli, kdy se znovu zabrala do práce. Rozhodl se, že když už ho vytrhli ze spánku, využije to pro pár naléhavých oprav.

„Co si myslíš, že děláš?“ uslyšela za sebou. „Tohle už několikrát bouchlo a vyhodilo pojišťky na celý základně! Kdo ti dovolil na to sahat?“

Runa sebou škubla a otočila se k němu.

Překvapeně se zarazil: „To jsi ty? Co tu děláš?“

„Nechtělo se mi spát,“ vysvětlila. „A tohohle jsem si všimla cestou sem.“ Pak se k tomu otočila, rychle přehodila poslední dva

drátky a řekla: „Už to nebude vybuchovat. Byla tam špatná přesmyčka na optický kabel. Když se to vede paralelně s elektroinstalací a rozfází se to na několik obvodů, tak i když tam vznikne přetlak, tahle křížovatka to napětí rozptýlí, než by to bouchlo.“

Na Burona to zjevně udělalo dojem. Podíval se na to zblízka a řekl: „Tak tohle mi vyřeší víc věcí najednou.“ Otočil se na ni a řekl: „Můžu ti ještě něco ukázat?“

„Jasně,“ vděčně přikývla s díky, že má co na práci a nemusí myslet na mrtvého Rorika.

Buron s ní sjel do nejnižšího patra, kde byla strojovna, a ukázal jí ovládací panel, který měl sloužit jako záložní pro veškeré elektrické rozvody. „Tohle se nám nedaří nahodit. Kdyby tady někdo zaútočil a všechno vymazal, tohle by mělo sloužit jako záloha.“

Runa přikývla, odklopila krycí desku, odsunula pojištnou mřížku a začala si to prohlížet.

„Víš, co s tím je?“ ptal se Buron netrpělivě.

Runa řekla: „Ještě ne, ale něco vyzkouším...“

Puстила se do práce. Buron seděl vedle ní, občas jí podal nějaký kus náradí, o který si řekla – uvědomila si při tom, že řadu z nich umí pojmenovat pouze v arhenštině, ale pokusila se co nejpřesněji popsat, co od nástroje očekává. Využívala společného času k nejrůznějším dotazům, od těch na chod základny po válku s Arheny.

Propovídali takhle celý zbytek noci, až Runa začala pozorovat, jak se za vysokými okny začíná rozednívat. Buron se jí nevyptával na její minulość, podotkl jen, že je zvědavý, až jim to všem poví na štábu.

K ránu se Runa odvážila zeptat i na velitelku. „Všimla jsem si, že má na rodovém náramku psodava. Netušila jsem, že psodav patří mezi rodová zvířata, je přece nebezpečný a zlý!“

„Psodav má takovou pověst nespravedlivě,“ řekl Buron. „Ne že by to bylo neškodné zvířátko. Dovede být velmi nebezpečný – když ho k tomu okolnosti donutí. Je to ale velmi rodinné zvíře a při ochraně svých mláďat a svého teritoria je ochotné položit i život.“

Runa přikývla, zaujalo ji to.

„Znáš nejstarší historii Fromoru?“ zeptal se Buron, kterého téma zjevně zajímalo.

Zavrtěla hlavou.

„Na samém začátku, ještě než se objevili lidé, obýval psodav jeskynní komplexy Rynanu. V jeskyních žije spousta havěti, kterou se živí jeho mláďata. Jenže první lidé se rozhodli jeskyně obsadit – i když tenkrát samozřejmě z jiného důvodu, než my dnes, neznali prostě jiné příšřeší – a psodavy vyhnali. Jejich mláďata začala hladovět a ve velkém umírat. Psodavové se snažili dostat své jeskyně zpět, ale lidé měli oheň a uměli házet kameny a zahnali je.

Na obranu svých příšřešků pak lidé vyšlechtili psy, kteří měli jeskyně bránit. Psi dokázali nespát skoro čtyřicet hodin, v jeden okamžik ale potřebovali načerpat energii i oni. Bylo to uprostřed nejhlubší noci, v hodině, které se později začalo přezdívat hodina psodava. Jediný okamžik, kdy se psodavové mohli připlížit k obydlím a spící psy zadávit. Pak pronikli do jeskyní a pokusili se ulovit něco z jeskynní drobné zvěře a donést je svým mladým. Lidé se jich báli. Dovedli totiž ublížit i člověku, když se jim připlítl do cesty.

Lidé postupně pochopili, že psodavové nejsou zlí – když některý pronikl do jeskyně a probudil při tom nějaké dítě, nikdy mu neublížil, ale že zabíjejí proto, že jejich mláďata hladoví. Lidé je totiž vyhnali z jeskyní, které byly jejich přirozeným domovem.

Než se psodavové novým podmínkám přizpůsobili, útočili. Když to lidé pochopili, začali sami ty drobné jeskynní tvory lovit a klást je u vchodů. A psodavové už nikoho nenapadli. Postupně k sobě lidé a psodavové získali respekt. Nikdy se nedali ochočit, ale nepřátelství zmizelo.“ Chvilí mlčel a pak pokračoval: „Je to velmi vzácný rodový náramek. Přes všechno, co jsem ti řekl, většina lidí takové zvíře v rodovém znaku nechce.“

Runa pozorně poslouchala. Najednou jí připadalo, že psodav je pro někoho jako Nara naprosto ideální.

„Naše šéfka je samotářka,“ pronesl Buron, jako by jí četl myšlenky. „Povídá se, že má za sebou těžkou minulost, a proto k sobě nikoho nepouští.“

Runa přikývla a pocítila silnou zvědavost.

„Burone? Potřebuju vás na štábu,“ ozvalo se z jeho vitronu, který měl připnutý u boku. „A honem, je to naléhavé!“

„My o psodavu a psodav u ústí jeskyně,“ pronesl Buron. Pozvedl vitron k ústům a řekl: „Už letím, šéfko.“ Otočil se k Runě a řekl: „Pojď, myslím, že vím, co se stalo.“

■ ■ ■

„Co se děje?“ zeptal se, když s Runou v závěsu dorazili do kontrolního centra.

„Už zase to chrlí fúr,“ pronesla Nara podrážděně. „Tohle bude někoho stát místo.“

Runa měla co dělat, aby se nerozesmála. Velitelka stála vedle otvoru na expresní přesun zásilek, od hlavy k patě zamazaná jakousi nafialovělou olejovitou tekutinou, ve které Runa rozeznala podzemní kapalinu vzniklou z odumřelých mikroorganismů a živočichů z doby vzniku Fromoru. Dodnes se používala pro pohánění primitivnějších strojů.

Viděla, že i Buron jen s obtížemi přemáhá smích. „Omlouvám se, velitelko. Myslel jsem, že jsme to minule odčerpali, aby se to už nestalo.“

„Asi ne pořádně!“ utrhla se na něj. Přistoupila k němu pomalým krokem a postavila se blízko k němu – byla vysoká a dívala se na něj spatra, což dodávalo její hrozbě na síle.

„Zaříd'te laskavě, aby to bylo naposled!“

A poté, jako by si teprve teď uvědomila, že Runa stojí vedle něho, pronesla stále ještě podrážděně: „A ona je tu proč? Řekla jsem, že mají odpočívat!“

Runy se dotklo, že o ní Nara mluví ve třetí osobě. „Ona odpočívat nechtěla,“ odsekla. „Ona se nabídla, že Buronovi pomůže s opravami, protože má zkušenost s arhenskou technologií.“

„Tak se hned nerozčiluj,“ omluvila se Nara s pousmáním. „Nemyslela jsem to zle. Jen myslím, že potřebuješ aspoň pár dní na zotavenou, a pak nám musíš vypovědět svůj příběh.“

Runa přikývla. „Jenom jsem chtěla pomoci.“

Nara ukázala za sebe a řekla: „Tak když už jsi tady – pokud tohle opravíš, máš u mě večeři.“

To ovšem byla výzva. „Můžu?“ zeptala se Runa, nečekala na souhlas a přistoupila k otvoru na zásilky. Prohmatala zed' okolo a našla měkký bod. Ten stiskla a v místě, kde se zdálo, že nic není, se rozsvítil drobný ovládací panel.

„Jaks to...“

„Co to...“ řekli Buron a Nara najednou.

„Jsou to skryté ovládací panely, které bývají kolem podobných míst,“ řekla Runa. „To je náhodou docela chytré. Musíte vědět, kde zhruba jsou, a ne každý se k tomu dostane.“

Nara i Buron přikývli.

Runa naťukala několik pokynů a vyjel jí přehled nastavení systémů. „Je tam velká podzemní nádrž, která má nastaveno jednou za pár týdnů tohle vychrlit. Není to vyvolané ničím, co děláte vy, je to automatizované. A přitom to má vypadat jako chyba, abyste hledali problém u sebe.“

„Takže sabotáž.“

„Myslím, že to tu zůstalo po původních majitelích, když už věděli, že to tu převezmeme,“ usoudila Nara.

Buron přikývl.

„Máš u mě tu večeři,“ řekla Nara a položila Runě ruku na paži. „Dnes to nestihnu, ale slibuju, že si najdu čas.“

Runa sebou při tom doteku trhla, jako by ji Nařin dotek popálil. Ta se na ni tázavě zadívala.

„Omlouvám se,“ řekla honem, „to nic. Já – moc se těším.“

■ ■ ■

Po tom všem, co měli za sebou, najednou pocítila jiskřičku naděje, že by všechno nemuselo být tak černé jako doposud.

Kdyby tušila, k čemu se schyluje, nedávala by svým pocitům tak volný průchod. Ne nadarmo se v Rynanu povídá, že čím výše vyletíš, tím prudší bude pád...

- „*Našla se ta holka!*“
- „*Konečně! Kde jste ji objevili?*“
- „*Mají ji Rynani, na základně Irdeng. Náš informátor to potvrdil.*“
- „*Ted' už nám nesmí zmizet. Dejte to tam hlídat, než se pro ni vypravíme.*“
- „*Jistě, arhání.*“

3. KAPITOLA

Runě došla energie krátce po snídani. Zatímco děti vstávaly, ona se doploužila na ošetřovnu, sesunula se na lůžko a v minutě usnula. Spala až do pozdního odpoledne, kdy mělo přijít na řadu první loučení. Těch, kterým *snačeři* zavraždili rodiče, se měli ujmout strýcové či tety nebo blízcí přátelé rodiny. Runa už věděla, že ona se nemá kam vrátit. Nikdo z jejích blízkých už nebyl naživu.

První vznášedlo přiletělo pro Rufa. Runa ho šla doprovodit a pevně ho k sobě přitiskla.

V tom duchu se neslo několik dalších dní. Práce a povídání s Buronem, prokládané slzavým, a přesto šťastným loučením. Vyprovázela každého dalšího, pro koho si někdo přijel.

Jako poslední odletěla Morena. Na základně už byli téměř dva týdny a stále více lidí dělalo náznaky, že už jim Runa musí vyprávět, co zažila. Dávali jí prostor, aby trávila čas se zachráněnými dětmi a zotavovala se, ale přece jen jim to dlužila.

Sama se však do toho nijak nehrnula. Netoužila prožít ty hrůzy znovu. Aspoň ne tak brzy...

Na jedné straně se jí velmi ulevilo, na druhé pocítila prázdnotu. Až do tohoto okamžiku měla cíl – zachránit ty děti a dopravit je zpět domů. Dávalo to jejímu životu smysl. Zatímco teď...

„Runo, můžeš prosím tě na chvíli?“

Otočila se za hlasem a spatřila Burona, jak jí kyne, aby šla k němu. Usoudila, že je to vítané rozptýlení. Opravy Irdengu ji bavily, dokonce mnohem víc než práce v arhenském doku, kde musela být stále ve střehu, z které strany jí hrozí nebezpečí a kdo by mohl odhalit její totožnost, což by ji stálo život.

„Runo! Runo! No tak, Runo, slyšíš mě?“

Zvedla oči. Buron stál kousek od ní a vrtěl hlavou. „Prober se, volají tě na štáb. Už tam jsou všichni, čekají na tvůj debríf. Už to nechtějí dále odkládat. Všichni umíráme zvědavostí. Doba hájení skončila.“

Runa přikývla. Měla z toho obavy. Věděla, že nedokáže vypovědět ve zkratce, co se přihodilo, že v ní ožijí vzpomínky. Na Hratona, na Ahora – i když ty byly podivně nejednoznačné. Ale i na Henina – otřásla se odporem – nebo na Nimhora a jeho rodinu, na páchnoucí tunely, nebo na to, jak se téměř utopila v zatopeném sklepe...

Nebylo ale vyhnutí.

■ ■ ■

„Naši byli odjakživa v odboji,“ začala své vyprávění, když se všichni shromáždili ve velícím středisku přezdívaném štáb. Bylo tam nejen nejvyšší velení – Nara, Lodran, Buron a lékařka Verena, ale i spousta dalších důstojníků. „Žili jsme v horách, v Rrinském jeskynním komplexu, mezi povstalci.“

Velitelka přikývla. „Tvoje rodiče znám podle jména. Také jsem bývala v odboji, v Dranském průsmyku.“ Odmlčela se a dodala: „Arheni po tom masakru všechny vaše domy zapálili. Našlo se tam jen spáleniště a... ohořelé ostatky. Ještě teď nemůžu uvěřit, že jste to vážně přežili.“ Pak dodala: „Omlouvám se za přerušení, pokračuj.“

Runa zlehka přikývla. Chtěla to mít co nejdříve za sebou. Procházet to v paměti celé znovu ji vyčerpávalo. Potlačované vzpomínky na zajetí, na to, jak ji drželi ve špíně a nadávali jí, jak zpočátku nedokázala spát na jejich matracích a jíst jejich překořeněná jídla, jak jí bylo neustále špatně od žaludku a třeštila jí hlava, jak dlouho nemohla přivyknout horku a vlhku, jak umírala strachy o ostatní, které od chvíle přiletu nespátřila mučivě dlouho, a jak se trápila pro ztrátu svých blízkých i domova. Bylo to zničující.

„Když moje máma čekala Garena, přestěhovali jsme se do města, kde to bylo trochu bezpečnější. Tedy mělo být... Chvíli jsme

žili normálně. Táta se staral o zahradu, hlavně o grinolie, ze kterých máma často pekla kron...“ Vtom si uvědomila, že její vzpomínky na obyčejné, klidné a krásné období nikoho nezajímají.

A tak přešla k tomu, na co čekali. „Všechno začalo tu noc, co náš dům přepadli *snačeri*...“

4. KAPITOLA

Dar-rin, noc únosu

Světlo nad plotnou sotva dopadalo na bublající hrnec. Toruni si natáhla odrbané a míšty propálené chňapky, otevřela troubu a vytáhla plech s čerstvě upečenými kronky. Když se k nim sklonila, přes rameno jí přepadl hustě spletený cop tmavých vlasů. Rychlým pohybem si ho vrátila na záda. Zlehka položila plech na levou stranu vařiče vedle bublající polévky. Kuchyně se začala linout těžká sladká vůně.

Usmála se na chlapce, který seděl ve vysoké dětské stoličce dostatečně daleko od vařiče, aby na sebe něco neprevrhl.

Klučík natáhl ruku, na které mu chřestil rodový náramek s káňetem, a namířil buclatý prstík na plech s kronky. Udělal mlaskavý zvuk, kterým naznačoval, že na to má chuť.

„Musíš vydržet, ty si dáme až po večeři,“ podala mu místo toho Toruni gumovou kačenku. Chlapec ji štrčil do pusy, důkladně ji oslintal, a pak jí mrštil přes kuchyň až k oknu. „Hehe,“ komentoval to a pak dodal s tázavým výrazem: „Apa?“

„Táta je pořád ještě venku,“ řekla Toruni. *Že mu to ale trvá*, pomyslela si rozladěně. Odhrnula těžký černý závěs a vyhlédla z pootevřeného okna do setmělé zahrady.

Karden seděl před růžovým keřem obsypaným tisícem drobných kuliček, které sbíral do proutěného košíku položeného u nohou. Začal s tím hned po probuzení, a stále nebyl hotov. Na práci mu svítil jen drobný lumiplek připnutý zepředu na košili.

„Runo!“ houkla Toruni do horního patra. „Běž pomoci tátovi s těmi grinoliemi, aby se dostal ke stolu, než začne Garen chodit do školy!“ Věděla, že ji Karden slyší.

„Už jdu,“ ozvalo se seshora, ale nikdo nepřicházel.

Toruni bylo jasné, že se Runa nemůže odtrhnout od nedokončené hry na vitronu. Zbožňovala si s ním hrát téměř nepřetržitě od chvíle, co se přistěhovali z Rrinského jeskynního komplexu do Dar-rinu. Tam nic takového neměli zejména proto, že se muselo šetřit elektřinou. To, co děti v hlavním městě považovaly za obyčejnou hračku, byl v horách luxus používaný výlučně pro komunikaci.

„Řekl jsem, že to dnes dodělám, tak to dodělám!“ zvolal Karden ze zahrady v odpovědi na slova své ženy. Toruni mu na to už chtěla říct něco ostrého, když si všimla, že sebou Karden škubl a zahleděl se do tmy vzadu v zahradě.

„Co se stalo?“ zeptala se Toruni s obavou v hlase.

„Nějaký toulavý krokal nejspíš stoupl na větvičku,“ usoudil Karden, když všude opět zavládlo ticho. Otočil se zpátky k bobulím a pokračoval v obírání keře.

„Raději bys měl jít domů, doděláš to zítra,“ řekla Toruni znepokojeně.

V Dar-rinu bylo všechno o tolik jiné než v horách. I přes desítky let trvající válku a obléhání si rynanská metropole zachovala svůj ráz a nezlomného ducha. Poté, co se jejich jednotkám podařilo Dar-rin osvobodit a zatlačit Arheny za zónu separace, město opět rozkvetlo. Ale přestože přes den v něm bujel téměř normální život, stále zde platila válečná pravidla – večer se nesmělo vycházet ven ani svítit.

Něco v jejím hlase zřejmě přimělo Kardena poslechnout. „Když jinak nedáš,“ prohlásil smířeně, vzal košík a zamířil k domu.

To už se na spoře osvětleném schodišti objevila vytáhlá dívka s šarlatovou vázkou v hustých rusých vlasech. Schody z patra vedly přímo do nevelké, ale útulné kuchyně, která sloužila zároveň jako vstupní hala. Z jedné strany ústily dveře do zahrady a z opačné strany vchodové dveře do ulice. Oboje byly zatažené těžkými tmavohnědými závěsy, stejnými jako u Runy v pokoji.

Toruni stála čelem k plotně a míchala bublající polévku.

„U-a,“ pronesl chlapec ve vysoké stoličce a vesele podupával nožkami v legračních bačkorkách s očima a našitým zeleným jazykem.

Dívce padl zrak na plech s čerstvě upečenými kronky. Neodolala, natáhla ruku a hbitě jeden bíle posypaný kronek popadla do ruky a strčila si ho do pusy.

Toruni se po ní ohnala: „Neujídej, nebudeš pak chtít jíst polévku!“

„To je lamčí?“ zeptala se dívka s plnými ústy a zašklebila se.

„Jistěže to je lamčí, a jíst to budeš!“ dodala Toruni výhružně.

Runa polkla sousto, ze kterého ji páliło v hrdle, a pronesla: „Ano, mami.“

„U-A!“ ozvalo se vedle ní naléhavěji. Runa se otočila za hlasem. Chlapec divoce kopal buclatýma nožkami a chřeštil náramkem. Runa nepochybovala, že to v jeho batolecí řeči znamená „Runa“, a byla pyšná, že její jméno patřilo mezi Garenova první slova. Sklonila se k němu a polechtala ho na bříšku. Chlapec se zahihňal, zašermoval k ní ručkou s náramkem a zopakoval spokojeně: „U-a!“

I ten náramek mu směla připnout hned po jeho narození. Stejný náramek měla ona i její rodiče. Všichni se tenkrát mohli potřhat smíchy, když Garen chytil její prst a pokusil se strčit si ho do pusy.

Runa věděla, že chce, ať mu zazpívá jeho oblíbenou písničku. Sklonila se k němu a začala tiše zpívat: „Garen – maličký – má – dvě – ručičky,“ u toho se dotkla buclatých hřbetů jeho ruček, „i – dvě – nožičky,“ zašimrala ho na chodidlech, až se radostně rozpištěl, „v tuším bříšku má jen jíšku,“ a šimrala ho a Garen se už nemohl přestat smát. Písnička mohla pokračovat donekonečna, kdy Runa vyjmenovávala části jeho těla. Na některé vymýšlela rýmy a šimrala ho na nich a on radostí pištěl.

To už se otevřely dveře ze zahrady a objevil se v nich středně vysoký muž s hnědýma očima a hustým, téměř černým plnovousem, pod kterým se skrýval potutelný úsměv. „Té vůni nejde odolát, grinolie musí počkat.“ Naklonil se k Toruni a dal jí pusku na tvář: „Ahoj, miláčku!“